

fastholde pligter og ansvar over for vores børn, så er det først og fremmest en opgave i hjemmet, hvor man lægger grunden til pligter og ansvar, som så også får betydning for børnenes og de unges virksomhed i skolen. Og da er det givetvis rigtigt, at vi har brug for at drøfte sagen. Har vi nu indrettet os rigtigt i vort samfund? Giver vi nu vore børn og vore unge de opvækstvilkår, de maksimale opvækstvilkår, som de har brug for for at udvikle sig til at blive selvhjulpne voksne mennesker, der kan trives i fællesskab med andre?

Risikoen for, at de bliver for meget institutionsbørn, synes jeg vi må være meget opmærksomme på. Vi skal, som fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, også indrette os sådan i vort samfund, at børnene har frihed til også at være sig selv. At det så kan være en anelse mere problematisk i vore dage, end det var for år tilbage på grund af samfundets udvikling, er så noget andet, men jeg tror, at det er vigtigt, at børnene har de muligheder, at vi ikke er formynderiske over for vore børn fra morgen til aften.

Nu skal jeg ikke fordybe mig i det, for det er måske lidt af en selvfølge, men jeg var i øvrigt glad for fru Elsebeth Gerner Nielsens karakteristisk af samfundet og dets udvikling, og hvad det er for ting, vi må være opmærksomme på. Og det er jo rigtigt, at den sociale adfærd, som er en del af vores kultur, er helt afgørende for den måde, børnene også lever deres liv i skolen, og dér må vi søge at fastholde eller om muligt, hvis det er nødvendigt, at genskabe fællesskabet og dets muligheder og værdier.

Til hr. Jan Køpke Christensen vil jeg derudover blot sige, at dette med at styrke den praktiske tilgang til skolen, som jeg omtalte, tror jeg i og for sig er meget vigtigt i sammenhæng med det, vi drøfter her. Når der indimellem opstår vanskeligheder i skolen, så har det jo noget at gøre med, at eleverne ikke føler sig engageret og motiveret, og det kan være, fordi skolen indimellem er for teoretisk.

Hr. Bruno Jerup mindede om, at nye elever møder med nye forventninger, hvilket stiller nye krav til lærerne, og dér bliver det vor opgave, Folketingets og regeringens, selvfølgelig at sørge for, at lærerne til stadighed kan imødekomme nye behov, nye forventninger for vores børn og unge, og det er også grunden til, at vi selvfølgelig navnlig i øjeblikket arbejder med en ganske omfattende efteruddannelsesvirksomhed for vore lærere og i øvrigt for vore skoleledere. Og det får mig til at sige til fru Addi

Andersen, som påpegede skoleledernes betydning i denne sammenhæng, skoleledernes ansvar, at det er meget vigtigt at fastholde. Det er også grunden til, at vi netop, når det gælder skolelederne, som noget nyt igangsætter uddannelsesvirksomhed, fordi skolelederne har et meget stort ansvar og en meget vigtig opgave. Skolelederen skulle gerne være den første blandt ligemænd, men det skal skolelederne så også have mulighed for at være i det daglige.

Sammenfattende vil jeg blot til sidst her sige, at man skal passe på, som jeg vist også sagde i indledningen, ikke at overdramatisere de problemer, som trods alt også findes i skolen. Og vi skal være opmærksomme på og støtte vore lærere, som har det daglige ansvar, og vi skal sikre, at forældrene og eleverne også påtager sig deres del af ansvaret, ellers får man ikke undervisningen til at lykkes. Skolen kan ikke alene løse sin opgave, skolens medarbejdere kan ikke alene løse sin opgave, eleverne selv og deres forældre og det omgivende samfund må medvirke.

Frank Dahlgard (KF):

Jeg må sige om debatten her, at jeg er en lille smule skuffet over, at repræsentanter for store dele af Folketinget ligesom bagatelliserer det problem, som er rejst af Det Konservative Folkeparti og Venstre ved denne her forespørgsel.

Man taler om, at vi skyder over målet. Man taler om en negativ holdning til folkeskolen. Det er forkert. Der er ikke tale om en negativ holdning til folkeskolen. Der er tale om en måske negativ holdning til situationen mange steder i folkeskolen. Det er situationen, og det har været påpeget rigtigt her fra talerstolen af mange ordførere, at opgaven bliver vanskelig og umulig i mange klasser i folkeskoler landet over, fordi børnene ikke har fået den opdragelse hjemme fra, som de skulle have – altså forældrenes ansvar.

Og når situationen er negativ og kedelig og trist i folkeskolen, så er det jo ikke det samme, som at det er lærernes eller folkeskolens skyld.

Men jeg synes nok, det er en debat værd, når mellem 600.000 og 700.000 mennesker med daglig gang i folkeskolen er anfægtet af problemer, der knytter sig til et voksende antal adfærdsvanskelige børn. Det er ikke børn, der er blevet adfærdsvanskelige som følge af deres oplevelser i folkeskolen, men først og fremmest af oplevelser, før de kom dertil, og derfor er et af midlerne selvfølgelig at gribe ind, før børnene når skolealderen.